

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 195/2022
14.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Миодраг Игњатовић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милисав Ђорђевић, адвокат из ..., ради заштите од штетних имисија, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Пироту, на седници одржаној 14.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Пироту П 541/20 од 24.03.2021. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Пироту.

Образложење

Основни суд у Пироту, пресудом П 541/20 од 24.03.2021. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се тужени као власник пољског клозета на парцели број ... КО ..., обавезе да отклони овај извор штетних имисија у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезао је тужиоца да исплати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 28.500,00 динара, у року од осам дана од пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке).

Против наведене пресуде, тужилац је изјавио жалбу.

Виши суд у Пироту, решењем Гж 459/21 од 25.02.2022. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Пироту П 541/20 од 24.03.2021. године и списе предмета уступио Апелационом суду у Нишу, као стварно надлежном суду. У образложењу је указао, да је у конкретној ситуацији тужба поднета 30.06.2020. године, ради отклањања извора штетних имисија са непокретности туженог на непокретности тужиоца, да је као вредност предмета спора у тужби означен износ од 10.000,00 динара и да се поступак водио по општим правилима Закона о парничном поступку. Затим, како се ради о спору о непокретности, по тужби ради стварно-правне заштите од имисија, која се остварује путем негативне тужбе из члана 42. Закона о основама својинскоправних односа, да се не ради о спору мале вредности, због чега је на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3, а у вези одредбе члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова и одредбе члана 17. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци решења.

Апелациони суд у Нишу, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 835/22 од 24.03.2022. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао да се у конкретној ситуацији ради о тужбеном захтеву ради чинидбе, а не о спору о непокретности, с обзиром на то да се тужбеним захтев не установљују, нити мењају стварна права, због чега није стварно надлежан за одлучивање о изјављеној жалби. Затим, како је предмет тужбеног захтева чинидба и вредност предмета спора означена у тужби у износу од 10.000,00 динара, да се ради о спору мале вредности, због чега је за одлучивање о изјављеној жалби, стварно надлежан Виши суд у Пироту, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је Виши суд у Пироту стварно надлежан за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби тужиоца.

Тужба је поднета 30.06.2020. године. У тужби и уводу првостепене пресуде је означена вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано да, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом став 4. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

Одредбом члана 469. ЗПП је прописано да, не сматрају се споровима мале вредности, спорови о непокретностима, спорови из радног односа и спорови због сметања државине.

Како је у конкретној ситуацији побијаном правноснажном пресудом одлучено о тужбеном захтеву којим је тражено да се отклони извор штетних имисија са предметне непокретности туженог, то се ради о тужбеном захтеву ради одређене чинидбе, што не представља спор у вези непокретности. Наиме, спором о непокретности сматра се спор ради утврђења одређених својинскоправних захтева о непокретности и у тој ситуацији се такав спор не може сматрати спором мале вредности на основу члана 469. ЗПП.

Према томе, како вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, 30.06.2020. године, то се ради о спору мале вредности, због чега је за одлучивање о изјављеној жалби тужиоца против побијане првостепене пресуде стварно надлежан Виши суд у Пироту, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић